

Ferðaminni úr London

(Ferðin varð gjörd á sumri 1993)

– 5. partur –

Í nátt váði eg mér at leggja meg upp í hetta heingikoyggjulíkandi monstrumið av eini song. Royni at leggja so nær songarstokkinum, so ligg eg ikki so bogin í rygginum.

Eina nátt afturat, tað klára vit. Og arabin hevur lovað okkum annað rúm „after breckfast tomorrow“.

HEILSUFRÓDLIGA STARVSSTOVAN HAVT ÚR AT GJÖRT

Eg vakni snimma. Sum vant er tað fyrsta at kaga útum eftir veðrinum. Regn. Men kanska tað fer at lætta, tá tað liður á dagin. Best er kortini at sleppa sær undan fjarðrunum. Fólkid er nógv, sum troðkast við morgunmatarborðið, og ert tú kom-in at sita innastur í einum króki, so er trøngt at sleppa útum aftur, um onnur hava sett seg fremri. Eisini her skal útnyttast sum best. Tað eru so nógv borð kloynd inn í matstovuna, at hon er ovfull. Hugi, um teir hava nakað arbeiðseftirlit ella heilsufróðliga starvstovu her, ella hvat slíkt nú kemur undir.

Vit eru spent at fáa at vita, hvussu fer at gangast við at fáa annað rúm.

Í gjárkvöldi, vit fingi kuffertini, og skuldu at leggja klæðini í skápið, tá er mest sum einki skáp. Eitt er at heingja klæðini í, men jakkatrø eru eingi. Nakrir samantvinnaðir jartræðir. Tað var alt. Helt ikki at heingja jakka og enn minni frakka á. Eitt skáp oman fyri heingiskápið, men hurðin her er topphongd, og skal eg hava hana upp, má eg standa við aðrari hond yvir høvdið og halda henni. Tung er hon. Tjúkk spenpláta. Skalt tú hava nakað inn, skalt tú mest sum grýta tað inn á skápsbotnin. Tú røkkur ikki at leggja tað. Og onnur hill er eingin. Nei, tá er eins frægt at hava tað liggjandi í kuffertinum.

NÚ MÁ DÁNJAŁ HJÁLPA!

Vit koma til tað úrslit, at her er ikki verandi. Og rúm- ið, vit fingi høvi at býta um við, er ikki matari, so nú er ikki annað at gera enn at ringja heim og biða hann gera okkurt. Nei, hvat eg segði. Um tað virkuliga var so galið. Jú, tað eru ikki orð fyri. Hann mátti gera okkurt. Ja, hann skuldi royna. At ferðin skuldi fullkomuliga miseydnast av vánaligum gistingarhúsi, tað helt hann vera ovboðið.

Ja, ja. Vit skuldu frætta aftur. Men vit kundu eisini leita teir, Gulliversmenn, upp. Tað vóru teir, ið høvdu valt hetta – eftir Gulliversmanna meti – avsera góða gistingarhúsið. Og kanska teir hava hildið okkum verið pinkulingar.

TANN ROTNA DUNNAN GER UM SEG

Eg kenni meg ikki væl í dag. Hasiñ jassurin í Wimbledon, ítalski matstovuverturin. Ei dani í, hann skuldi oysa steikina so undir í pipari. Rættiliga ilt fyri hjartanum. Ivaðist at fara niður til morgunmat, men fór kortini.

Hann klárar upp. Ei er at sita inni. Tó mær lítið fisir í dag, so fara vit út at spáka. Her er altíð okkurt forvitnisligt at síggja. Eg kenni meg ikki væl, og so hetta, at skula bøgva í einum slíkum „slummi“. Tað er handa rotna dunnan, eg át av í gjárkvöldi.

ROYNA AT FÁA ANNAD PLÁSS

Vit leita okkum aftur á gistingarhúsið. Um nøkur boð vóru komin um niggjan bústað. Aftur í telefonina. Jú, tað var okkurt í umbúnað. Vit kundu eisini fara og hitta teir á máli, Gulliversmenn. Finna fram á kortinum, hvar hetta er. So er at leita sær aftur á undirgrundstöðina High Street

Kensington og fylgja Círcel-leiðini til South Kensington, har skifta til Piccadilly-leiðina til Kings Cross Skt. Pancras og so við North-leiðini til Angel. Haðani aka vit við hýrúvagni til „Gullivers-palass-ið“.

GULLIVUR

FERÐAMANNASTOVA Sær ikki nakað stórsligið út. Vit fara inn og yvir til skivuna og siga ørindi okkara. Jú, Tey skulu gera okkum tað lættari, tí tey hava fólk her, ið duga norrønt mál. Bað okkum hoykja okkum niðurat so leingi.

Eg líti meg í kring, meðan vit biða. Ein hurð er á mið- um bróstinum, og haðani gongur stigi upp á loftið. Nógv fólk hevur gingið um hurðina gjøgnum ár og dag, og ikki er altíð, tey hava tímað at latið hana upp, men sett óksluna ímóti. Tey hava sjálvandi havt skund. Nú er hon at líkna við óskudungarnar í Jeriko. Her á hurðini sært tú øll lögini av máling, alt eftir, hvussu mótin hevur verið: Tann victorianski, edwardianski, tudoriski og hvat nú upp kann rokna. Uttasta lagið er hvítt, so sæst eisini brúnt, blátt, reytt, svart og beran við.

Ja, og hvussu, um Dánjal hevði ikki ringt til teirra. Nei, ja, jú, nei – var tað viðvíkjandi gistingarhúsinum? Um tað var ikki gott at bøgva har. Jú, um man góðtók tað, sum arabin hevði at bjóða. Nej, dett stemmer inte, dett. Verkligen. Nei, ja, men teir vóru bert bidnir um at avtala við eitt gistingarhús um at skaffa tveimum fólki innivist. Annars vóru teir ikki annað enn umboðsmenn og kundu „sjelvsagt“ ikki átaka sær nakra ábyrgd, um gistingarhúsið var ringt ella gott. Og so kom hon við einum repli av umberingum. Men um teir kundu ikki sleppa mær at ringja, spyrti eg. Ájú, tað var gaman í. Onkusvegna vildi eg nýva teimum. Um ikki við øðrum, so við einari telefonsamtalu, har eg gav mær góðar stundir. Hon kostar ikki einki. Men nú hevði Dánjal fingið avtalu í lag við Tavistock, og vit vóru hjartaliga vælkomnir hagar. Og rætt, sum hin miskunsami sámaribúgvin,

legði hann afturat: Hevur tú nakrar útreiðslur av at skifta bústað, send mær so rokning. Vit skulu standa til svars fyrri hesum. At okkara umboð megna ikki at fáa nóg gott stað til ferðafólk at bøgva á, og at tey mugu skifta, skal ikki vera ferðafólkinum til útreiðslu.

Takkaði fyrri okkum, og bað farvæl.

Í SJÓNLEIKARHÚS AFTANÁ ALT BAKSID

Tað vóruð ikki stundir at fara at flyta í dag. Nøkur vínfólk, vit hava her, høvdu fingið okkum atgongumerki til eitt ella annað í einum sjónleikarhúsi í kvöld, eitt av hesum, tey nevna „Mjusikal“ – sangleikur, so vit máttu heim at skifta.

Jú, jú. Hetta var sera stuttligt at síggja. Eitt nú allir teir skiftandi leikpallarnir. Og hvussu teir skiftu leikpallarnar, uttan at steðgur var ímillum. Og tá tey dansaðu. So fern tey vóru. At tey skuldu halda stevnum, so títt tey fluttu fótum. Tað mól fyrri tær bara at síggja tey. Men miðvís venjing man hava ligið aftanfyrri.

Eina ferð varð steðgur at hvíla. Gott var tá at fáa strekt seg. Beint uttan fyrri dýrnar var sölubúð, har tú kundi fáa einthvørt fyrri tosta.

Hetta kvöldið tóku vit ein hýrúvogn aftur at húsom. Vínfólk okkara komu við. Tá var so stutt hjá teimum at ganga til næstu jarnbreytarstøð, haðani tey so óku heim við tokinum.

„Náttin ein ...“

Vit høvdu gloynt alt um hetta kurpalíðið, meðan vit hava sitið í sjónleikarhúsinum. Nú koma vit aftur í tað. Men nú var bert ein nátt eftir. Snimma morgunin eftir skuldu vit rýma.

ARÁBIN SPARIR PAPPÍR

Eitt rull av pappíri hevði hingið á ásinum. Tað hevði sjálvandi verið nýtt av tí, tá torvur var. Vanligt plagdi vera, at eitt altíð var eyka. Men eisini her skuldi arabin spara. Eg skuldi seta meg niður. Liti tó fyrst í kring. Á. Nú er bert tann tómi spolin eftir. Gírdi meg aftur

Suni Joensen hugleiðir um eina ferð í London á sumri 1993. Áhugaverða ferðafrásøgnin verður prentað í dag og í teimum komandi bløðunum

og fari niður. Nú er arabin sjálvur í hásatinum í mót-tøkuhøllini. Ja, eg hevði hoyrt, at teir har eysturi høvdu eina krukku við vatni standandi á gólvinum, og at teir nýttu vinstru hond, men her dámdi okkum best at hava pappír. Hann leyp upp. Í øðini. Sprakk aftur um onkustaðni og tveitti mær eitt ásett rull eftir skivuni. Tað sást á eygnaðráni, at eg var ikki keisarans vinur. Men vertin legði eg í.

GERA OKKUM TIL AT RÝMA

Nú var at gera alt klárt til rýmingar í morgin snimma. Tað sindrið, ið upp var komið úr kuffertinum, var nú lagt niður í aftur. Okkurt lítið tinganestið høvdu vit keypt, vit høvdu verið inni í onkrari krambúð. Men

hetta minti eitt sindur um, tá vit plagdu stinga upp frammi í skarpinum eftir loknan túr.

Framhald

